

Ciprian Apetrei
(coordonator)

Povești călătore

Scrise de români din lumea largă

Volumele I-IV

Postfață de Christian Crăciun

Volumul I / 7

Între teroare și zâmbet, Ilie Liliana / 8

Franța, mon amour. Pagini dintr-un jurnal francez, pe care nu îl voi scrie niciodată, Oana Ursache / 11

De unde vine acest mic accent?, Anca Dobrin / 14

Băiatul care vindea desene, Gabriel Purcăruș / 18

Fotografia care a plecat în lume, Camelia Baicu Dițoiu / 23

Acasă dintr-o altă perspectivă, Alexandru Ojică / 26

Drumul Soarelui, Georgia Mihalcea / 28

Ce învățăm, totuși, la școală?, Anda Vahnovan / 32

Voyage prin Europa Liberă, Anca Frunză Montagnier / 34

Jurnalul unei imigrante model, Dalva Man / 38

I will never forget that day, Stela Ember / 42

Un Crăciun împreună, Sorina Stallard / 43

Pălăria doamnei Lonescu, Arleen Ionescu / 45

Drumuri europene, Elena Loredana Țoc / 48

Geometria gustului, Miki Ota / 50

Scrisoare către România, Simona Haliga / 52

Zbor spre trecut, Marina Anca / 54

Norwegian Wood, Dorin Ciobîcă / 58

De unde sunteți dumneavoastră?, Ciprian Apetrei / 60

Lupul de stepă în drum spre Sfiștofca, Ovidiu Constantin Banea / 63

Note matinale despre desprindere, Paul Gabor / 67

De departe și de foarte aproape, Ohara Donovetsky / 70

Urma, Vanessa Tudor / 73

Jurnalul unui lector de limba română la Tunis, Lia Faur / 76

Poveste de emigrant, Elena Holban / 79

Între Ceahlău și Anzi, Bogdan Gioroiu / 81

„Venice, my love” sau *come si dice* la voi..., Cristian Gaiță / 83

Să ne grăbim încet, Ștefan Andrei / 86

Gânduri despre Criză, Comunitate, Solidaritate și Unitate, Cornel Radu-Loghin / 87

Bagajul sau Toată viața mea aranjată într-un portbagaj, Florentina Poștaru / 90

Nostalgia celui plecat pe jumătate, Claudia Șerdan / 93

M-am construit pe o coloană infinită, Angela Nache Mamier / 95

Grigori, Carmen Dimitriu / 97

Complexul lui Apolodor: București-Grenoble-Firenze-Washington, D.C.-Paris-București, Edmun Napea / 100

Despre rătăcirile și blocajele călătorului de cursă lungă, Irina Georgescu
Groza / 103

Mon petit accent a moi, Debby Diaconescu / 108

Poza ta, poza mea, Mihnea Mihai / 110

Am plecat pentru 6 luni și nu m-am mai întors nici după 40 de ani, Constantin
Pletosu / 112

Fericirea este suma bucuriilor simple, Gelu Vlașin / 115

Volumul II 118

Unde este «acasă»? , Cristina Hermezuiu / 119

Franța mea, Carmen Prodel / 121

Pentru cine mai bat clopotele, Ioan-Florin Florescu / 126

Telefonul pierdut (sau încrederea regăsită), Anda Vahnovan / 128

Îngerul păzitor al nou-veniților, Gabriel Purcăruș / 132

Europa mea, ediție de buzunar, Ileana Vogel / 135

Timpul, Cecilia Stan Tomescu / 139

Zbor peste mări și țări, Camelia Baicu Dițoiu / 144

O aventură canadiană, Florian Diaconu / 148

Călătorului îi șade bine cu drumul, Irina Stan / 154

Din Jurnalul unui „prizonier de lux”, Doina Magheți / 159

Tras de cal, spre Uniunea Europeană, Constantin Pletosu / 161

Un muribund vesel la Paris, Raluca Petre / 166

Începutul, o libertate dorită, Gina Dumitriu / 171

Voiaj la capătul drepturilor omului, Angela Nache Mamier / 174

Ocolul lumii în 80 de luni, secțiunea Noua Scoție - Columbia Britanică,
Bogdan Perțache / 179

Regăsiri fraterne în povești împărtășite, Pr. Daniel Fechetă / 181

Călătoare prin viața mea, Bianca Imbria / 184

Un vis împlinit, Florina Manciuc / 187

Rădăcini și aripi, Teodora Gabriela Soporan / 189

Povestea mea de călătorie, Marius Ichim / 192

Călătorie și traumă. Călătoria traumei, Noemina Câmpăian / 194

Vaya con Dios, Ovidiu Cornilă / 196

Dincolo de Modelul Standard. De la supermarket la cuarci și mecanică cuan-
tică, Cătălina Curceanu / 201

Fraze, nu citate, despre țară, Laura Cătălina Dragomir / 205

Două lumi, gânduri și drumuri cu lumina de acasă, Fîruța Maier / 211

Traista în băț, fântâna de la capătul lumii și căciula lui Cousteau, Ohara
Donovetsky / 213

Visul american, Liliana Ilie / 216

S-a întâmplat la poalele Muntelui Tâmpa. Se întâmplă la poalele Muntelui
Cerului, Laura Dachin / 221

Mereu în căutarea rădăcinilor, Lucia Ileana Pop / 225
Cu bratele deschise spre lume, Irina Georgescu Groza / 232
Dubla identitate sau dvija noastră, Mirela Niță Sandu / 235
„Miarea” Occidentului, Camelia Morda Baciuc / 239
Jurnal venețian, Adriana Ioana Opriș / 242
Cu traista la Science Po, Sarada / 247
De unde sunteți dumneavoastră? (II), Ciprian Apetrei / 250
Ochii lui Eminescu, la Ismail, Carmen Dimitriu / 253
Neurofiziologie și „Petta reddast” în Islanda, Ovidiu Constantin Banea / 256
Vikingii români, Dan Miteșcu / 261
Cum îți așterni, așa dormi, Monica Laroche-Dinu-Bakos / 266
Fefe, un proto-român din Roma, Edmun Napea / 273
Să crești mare, România!, Mihnea Mihai / 276

Volumul III / 278

Canada, prea îndepărtată, Carmen Prodel / 279
Chemarea Crăieșei Zăpezii, Irina Bek / 282
„Mama, noi ce suntem?”, Ana Maria Dobre-Nir / 285
Despre români care trăiesc, fără voia lor, în afara granițelor României, Lucia Ileana Pop / 288
Povestea mea, Laura E.B.J / 293
Ar fi timpul să mergem acasă!, Ramona Sandrina Ilie / 299
O casă din cuvinte, Cristina Pop / 302
Două lumi paralele, Viorica Bédu / 305
O viață împărțită în două, Eugenia Mucea / 308
De unde sunteți dumneavoastră? (III), Ciprian Apetrei / 312
Un pod pentru Crăciun, Dana Hering / 315
Soarele din urma mea, Ștefania Vasile / 319
Dragostea trece prin stomac, Suzana Guinart-Miron / 326
Un om norocos, Marius Stan / 334
Aprinde focul interior, Andrei Liviu Martinescu / 337
Cantonament în Norvegia, Oana Sandu / 340
Numele de familie, Maria Bertoldo Stocheci / 348
Dragă Românie, Tudor Cârstoiu / 352
Cu dor..., Ghergina Tofan / 355
Acasă e acolo unde trăiești, Elisabeta Boțan / 356
Cu cântecul printre românii de pretutindeni, Oana Lianu / 358
Între lumi, Bogdan Dumitru / 361
Clujul, port la Marea Lumii, Carmen Lili Mezei / 369
Trubadur prin lumea largă, Andra Bodea / 372
Când sufletul atinge stele, Nicoleta Carmen Drîmbărean / 375
Prima noapte în țara libertății, în arest, Petru Rotaru / 378

25 de kilometri pe jos, la -15 grade, pentru familia mea, Constantin Pletosu / 381

A doua zi..., Sarada / 385

Sora mea, India, Monica Jeler / 392

EU, Alina Chirilă / 398

Vise americane sau... un oltean peste ocean, Florian Diaconu / 400

„A fi sau a nu fi” în altă țară, Diana Susman / 406

Bergen. Variațiuni la patru mâini, Liliana Ilie / 411

Samizdat, Anca Mizumschi / 416

Lada de zestre, Carmen Dimitriu / 423

Volumul IV / 428

Antropologia frumosului, Alina Catrinoiu / 429

Acasă, printre străini, Adriana V. Breban / 433

Plecarea și „reîntoarcerea”, Angela Bratsou / 439

Eul din oglinda identității, Anișoara Laura Mustețiu / 445

Un copil cu două povești, Antonia Dache / 451

Între două țarmuri, Carmen Cristina Oltean / 453

Despre țara mea, Franța, maritimă și nu numai, Carmen Prodel / 456

Între lumi, Cătălina Ene Onea / 461

Rădăcini milenare, Cristina-Steliana Mihailovici / 467

Experiențe americane, Dan Tomuleț / 469

O aventură în opt acte, Diana Gini / 472

Între două case: de la evadarea din România comunistă la microfonul

Europei Libere, Doina Alexandru Xifta / 476

Povestea unei uși care s-a deschis spre recunoaștere, Doina Guriță / 481

Povestea unui dor călător, Eduard Harnisch / 484

Mai român ca niciodată, mai departe ca niciodată, Ștefan Balica / 488

Nu ai plecat, Em Sava / 495

Acasă sunt eu, Emi Zaneti / 499

Fecioara de crai, din Ținutul Întunecat spre Exasperantul Ținut Fermecat,

Oana Cocea / 503

Haiducul român și frumoasa olandeză, George Schimmerling / 513

Bunicul divin, Emanuel Pope / 517

Requiem pentru Eleonora, Irina Holca / 521

Gânduri despre limba română, Lucia Ileana Pop / 526

Românul din Săscut, Maria Varvara / 528

Dulceață, cimbru și cărți, Marieta Dobrin / 531

Nordu', Marius Pădurean / 534

De bună seamă, pâine, nu?, Martin Kumamoto / 536

Între mal d' Afrique și dorul de Ploiești, Mihaela Istrate - Anghel / 543

18 ani în Vietnam: o călătorie prin artă, istorie și drumuri, Mihai Constantinescu / 547
Palma ta și ochii mamei, Mona Șimon / 552
Mesaj într-o sticlă, Monica Tonea / 555
Muzica rock, un refugiu în anii negrii ai comunismului, Nicolae Matei / 560
Gânduri despre condiția emigrantului de primă generație, Paul Liviu Petruș / 563
Smulsă din rădăcină, Paula Ciupag / 573
Reflecțiile unei scriitoare emigrante, Simona Ferrante / 576
Noor-e-Nazar, Simona Prilogan / 581
Voiajor, între rădăcini și orizonturi, Sorina Ivănescu (Lynskey) / 585
Ai grijă ce-ti dorești, pentru că s-ar putea să se îndeplinească, Sorina-Mihaela Dache / 589
Mai român ca niciodată, mai departe ca niciodată, Ștefan Balica / 593
„Străinașul Valentin” înapoi în România după 20 de ani în Vietnam..., Valentin Constantinescu / 600
Emigrare sau Deșțărare?, Vali Constantinescu / 603
Între aici și acolo..., Violeta Andrei Stoicescu / 611
Când ești altoit și înflorești, Aura Fitzpatrick / 616
Un drum spre libertate, Cristina Vesa / 618
Două patrii, Adriana Cârțu / 621
Eu, între ieri și mâine, Diana Haiduc / 623
Călătorie la capătul Pământului, Ciprian But / 627
Bunicii, cei din familie și cei „de suflet”, Miruna Căjvăneanu / 630
Reîntoarcerea ca exil: despre rănilor identitare ale copiilor diasporei, Laura Cătălina Dragomir / 633
Tu, de-a cui ești?, Daniel Pop / 639
Postfață. Inimă emigrantă / 641

Între teroare și zâmbet

Ilie Liliana

În anul 2003 lucram în Ploiești, la cel mai vechi Institut de Proiectare pentru Instalații Petroliere din România. Timp de 8 ani, cariera mea s-a clădit acolo, pas cu pas, mai ales datorită experienței împărtășite de colegii mai vârstnici. Îmi plăceau proiectele și colectivul, aveam mentori și prieteni buni, eram permanent încurajată, dar visam la mai mult. Aș fi vrut să cunosc oameni din lumea largă, să aflu cum se lucrează prin alte țări, cum sunt organizate proiectele uriașe.

La un moment dat am decis să îmi schimb locul de muncă și am ales biroul din București al unei cunoscute firme italiene. Am făcut naveta Ploiești-București timp de trei ani. Când treceam pe lângă aeroportul Otopeni și vedeam avioanele decolând, spuneam o poezie pentru copii, adaptată dorințelor mele: Avion cu motor/ ia-mă și pe mine-n zbor/ la Milano și la Roma/ și apoi la Barcelona/ și apoi peste ocean...

A venit repede vremea călătoriilor; am fost mai întâi la Milano, la firma-mamă, apoi... unde ne-a dus norocul pe fiecare. Era o perioadă înfloritoare pentru industria petrolieră. În anul 2007, mai mult de jumătate dintre primii angajați ai firmei italiene erau stabiliți definitiv în țări străine. Elena, cea mai bună prietenă a mea, s-a angajat la o firmă de consultanță din Paris, iar în vara lui 2007 am vizitat-o. Iată-mă, deci, într-o seară de iunie, aterizând, pentru prima dată în viață, pe aeroportul Charles de Gaulle. Elena mă aștepta. Traseul a fost amețitor: am mers aproape treizeci de minute prin aeroport, apoi am mers cu trenul, apoi am luat metroul. Toate suprafețele din stațiile de metrou mi s-au părut lipicioase. Am trecut pe lângă personaje zgomotoase și ușor agresive, care încercau să ne „agațe”. Nu m-am simțit în siguranță, dar cred ca temerile mele erau exagerate. Obiectivele turistice vizitate în zilele următoare, de la Notre Dame, Saint Michel, Concorde, până la Tour Eiffel și Trocadero, au șters micile neplăceri ale călătoriei de noapte.

Am vizitat Parisul și în 2008. Elena s-a cununat la biserica românească din Cartierul Latin.

M-am bucurat de un weekend parizian, alături de tânără familie și de un grup de prieteni.

Buna mea prietenă a lucrat câțiva ani buni în Paris și are amintiri mult mai bogate decât mine. Franța a fost locul împlinirii ei profesionale și familiale, dar acum este stabilită în Mexic, unde este inginer doctorand, soție și mamă fericită.

Eu am rămas tot timpul legată de casa și familia din Ploiești, dar am continuat să accept noi provocări profesionale și să călătoresc mult.

Cel mai bine m-am simțit în Anglia, unde am avut șansa unor proiecte deosebite, iar timpul liber l-am petrecut după voia inimii. Îmi amintesc acum, cu mirare și zâmbet, că am jucat în două musicaluri și o operă, am văzut zeci de spectacole la Royal Opera House, am făcut numeroase călătorii și drumeții pline de farmec și de surprize. Totuși, am știut că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să mă întorc acasă.

Pe la sfârșitul anului 2015 am acceptat oferta unei firme franceze cu punct de lucru în România. Mă aștepta, din nou, naveta zilnică între București-Ploiești. Am stabilit cu angajatorul să încep noul serviciu pe 23 noiembrie. În curând m-au anunțat că voi lucra la sediul din Paris aproape toată luna decembrie, posibil și în primele luni ale anului următor. Eu credeam că mă întorc acasă, la Ploiești și, când colo, aflui ca voi înlocui Anglia cu Franța. Asta e, îmi zic; până la urmă n-o să fie prea rău să petrec câteva săptămâni în celebrul oraș al luminilor și al îndrăgostiților, pe care l-am vizitat mereu în grabă.

Într-o vineri seara, fiind încă în Anglia, o prietenă și-a aruncat privirea pe telefon și a citit o știre alarmantă despre evenimentele grave care se petreceau la Paris. Au fost explozii pe un stadion și în apropierea lui, apoi împușcături într-o sală de concerte. A fost o noapte tristă pentru Franța și pentru întreagă Europa. M-am îngrijorat și eu, având un motiv în plus: detașarea la Paris, programată peste numai două săptămâni. Noile temeri erau un argument slab și neprofesional pentru renunțarea la noul loc de muncă, așa că mi-am spus: „merg mai departe”. Totuși, în seara aceea a încolțit o sămânță de îndoială în sufletul meu.

Se poate spune că intuiția mea a funcționat bine, pentru că nu m-am simțit în largul meu la Paris, în decembrie. Cerul a fost mai tot timpul cenușiu, apăsător și vedeam soldați înarmați peste tot: la colț de stradă, în stațiile de metrou, în preajma obiectivelor turistice.

Am locuit și am lucrat în Vincennes, orașel învecinat cu Parisul, aflat la extremitatea estică a celei mai vechi linii de metrou, deschisă publicului în anul 1900 (Porte de Vincennes – Porte Maillot). M-am plimbat mult pe bulevardul elegant, am admirat zilnic imobile frumoase, castelul (Château de Vincennes), primăria, parcuri și grădini largi, teatre și muzee.

Zilele lucrătoare au fost monotone. Munceam cu drag, dar într-o atmosferă austeră. Când ieșeam de la serviciu, era deja întuneric. Seara mai aveam timp numai pentru patinoarul din față primăriei și pentru piața de Crăciun din apropiere.

În primul weekend am fost la catedrala Sacre Coeur, pe care am vizitat-o pe îndelete. Am urcat și în turnul catedralei, iar priveliștea largă m-a încântat. Am remarcat detalii de arhitectură invizibile de la nivelul solului. După amiază am străbătut la pas cartierul Montmartre, admirând clădiri vechi, piețe, artiști și operele lor.

Spre seară, aflată pe zona terasată din fața catedralei Sacre Coeur, am trăit o întâmplare greu de uitat. Mi se descărcaseră acumulatorii din aparatul de fotografiat, iar eu voiam neapărat să mai surprind câteva cadre în lumina asfințitului. Am început să cotrobăi prin geantă, în căutarea unor acumulatori de schimb. Eram destul de absorbită, dar am simțit că este ceva (sau ceva) în spatele meu, invadând cumva zona mea de confort. Am întors capul și am zărit o... țeavă de pușcă.

Cred că numeroșii soldați care supravegheau zona au considerat suspectă geanta mea voluminoasă și m-au urmărit discret, că să fie siguri că nu am o armă, o grenadă sau cine știe ce alt obiect periculos. După ce am încheiat acțiunea cu schimbarea acumulatorilor și am închis poșeta buclucașă, soldatul înarmat s-a retras discret, fără să spună nimic, iar eu am zâmbit. Ziua s-a încheiat frumos. Periplul meu parizian va mai continua câteva luni, cu alte surprize, de tot felul.

Sfârșitul de an 2015 l-am petrecut în România, cu luminițe mai puține, cu piețe mai sărace, cu prea puține parcuri și muzee, dar cu soare pe cer și în suflet. ACASĂ mi-e bine întotdeauna!

Franța, mon amour.

Pagini dintr-un jurnal francez, pe care nu îl voi scrie niciodată

Oana Ursache

Nu am locuit niciodată în Franța. Am trecut prin Franța. Zbor peste Franța de fiecare dată când plec acasă și de acasă înapoi. Când conduc mașina înspre casă și înapoi. Franța este întotdeauna în mijloc. Franța este inevitabilă!

Tatăl meu locuiește în Franța. Tatăl meu a „fugit” în Franța când eu aveam 5 ani. Ion Marica, mare jucător de rugby. Mare și frumos, brunet și cu părul creț, stăteam pe umerii lui ca pe Olimp. Eram copilul stadionului, mergeam cu echipa națională în cantonament la Constanța și le făceam jucătorilor spectacole seara, la hotel. Și mâncam câtă gumă doream. În 1974 eseul lui Ion Marica a făcut din echipa de rugby a României una dintre marile echipe ale lumii în meciul contra Franței. Purta tricoul cu numărul 13.

În Franța locuiește acum un străin care apare în certificatul meu de naștere în dreptul tatălui. Nu ne cunoaștem. Ne desparte totul și ne țin aproape niște material genetic din ADN, peste care înveți să treci cu ușurință, după ce îl aștepti pe tatăl tău toți anii, mai ceva decât pe Moș Crăciun.

Franța! Imediat după revoluție, în vara lui 90, după stat la cozi și dat șpagă la vize, am ajuns la Paris să încerc să îmi găsesc tatăl. Parisul, în anii 90 era pentru mine și pentru orice om ieșit de după cortina metalică, un spațiu mistic: acolo cultura, acolo literatura și toate artele și toată istoria. Copleșitor. Am primit acolo cadou enorm de multe cărți. Unele dintre ele în engleză. Era prima dată când aveam eu cărțile mele în limba engleză. Cunoșcătorii știu că era imposibil să ai cărți în limba imperialiștilor capitaliști. Pe Marica nu l-am primit cadou. A declarat că au trecut prea mulți ani, că are acum o altă familie și nu vrea să încurce borcanele.

Franța mi-a luat visul de a-mi redobândi tatăl. Mi-a lua și visul de a deveni actriță. Festivalul de Teatru de la Avignon, 1994, fusese premiul meu pentru cea mai bună actriță la prima ediție a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu. Mironov ne-a trimis pe toți premiații acolo, să vedem cu ochii noștri ce e ăla teatru mare! Am văzut și am știut că nu voi fi niciodată capabilă să fac ce

faceau actorii lumii la Avignon. În hohote de plâns am renunțat la teatru acolo, la Avignon.

Cu indiferență am renunțat la tatăl meu. Împlineam 24 de ani, de ziua mea am trecut prin satul în care locuia taică-meu cu celelalte borcane ale lui, borcanele actuale, pe care, vezi bine, nu trebuia să le încurcăm cu un borcan dintr-o viață anterioară, și nu am oprit, am trecut prin satul ăla cum a trecut el prin viața mea: cu indiferență.

Franța! Țara lui Panait Istrati, despre care aveam să scriu un doctorat, pe urma căruia avem să merg în genunchi, pentru a-l simți și înțelege mai bine. În mintea mea, acolo, adânc inconștient, în corpul meu genetic, cobor din când în când ca într-un beci, și șterg informația genetică dată de Marica și o înlocuiesc cu Panait, moleculă cu moleculă, până când îmi iese o macromoleculă cu Bucovina, cu Franța, cu limba română, cu engleză, cu spaniolă, și cu mult Panait Istrati, pentru că el, doar el știa culoarea vântului care îți umflă pânzele corăbiilor. Îmi fac o grămăjoară de monomeri și de motive genetice, în care mă văd mai fiică a Băraganului, decât a stadionului de rugby.

Franța e spațiul meu de tranzit! Franța pentru mine a fost întotdeauna drum, niciodată destin. În Franța mi-e sete și sunt obosită. Și Franța mă leagănă să dorm și mă adapă. În Franța mă simt ca un cal care a traversat lumea și a oboșit. Mă simt ca un cal lăsat într-un han, din care nu mai vrea să plece, dar trebuie, trebuie pentru că Don Quijote mâine dimineață îl va vedea cu ochi de zeu ca pe un bidiviu înaripat, Don Quijote, dragul meu stăpân, nu sunt cal năzdrăvan, nu am aripi, sunt costeliv și abia îmi țin adunate oasele, nu mai pot alerga după caii tăi verzi pe pereți, lasă-mă aici la han, călătoriile tale nu au sfârșit, tu nu oboșești niciodată, dar eu sunt o biată mârtoagă, și atunci Don Quijote îmi spune, ca în fiecare dimineață, Tu ești un cal năzdrăvan și ai aripi, numai că nu știi! Trebuie să mă crezi pe mine și uite, îl cred, de 10 ani de când am pornit prin lume îl cred pe Don Quijote când îmi spune că eu am aripi, și poate chiar am și de aceea am ajuns până aici și am trecut de atâtea ori prin stepele și preeriile și tundra Franței, pentru că, nu-i așa, Franța este un spațiu infinit, oricărui petec de pământ îi putem spune Franța, după cum, la fel de bine îi putem spune Spania, uite! Tatăl meu îi spune Franța, de pildă, pentru că acolo locuiește, după cum Panait îi spunea întregului pământ Băragan, pentru că așa voia el, pentru că luase Băraganul cu el în raniță, în suflet, atunci când a plecat de acasă chemat de mări, eu pot să îi spun Spania, sau Sierra Nevada, sau Bucovina cu Obcine, depinde cât de dor îmi este de fiecare dintre aceste spații, ne-a învățat Einstein că spațiul e relativ, chiar este, păcat că tatăl meu când a plecat nu m-a luat cu el, aș fi fost franțuzoaică, ce bine totuși că nu m-a luat acest tată al celorlalți copii ai lui, pentru că aș fi încetat să fiu calul lui Don Quijote.

Franța! Situată în mijlocul traiectoriilor mele. Locuiesc în Granada, în Spania și pentru mine Franța și Italia sunt probe de rezistență la condus, sunt Siberiile mele, care îmi numără pașii până acasă. Siberii, da! Siberii pitorești,

remarcabile, cu mușcate la ferești, cu croissanturi în boulangerii, cu miros îmbătător de pâine caldă pe străzile satelor din munți, pe care ador să le traversez. Franța cafelelor pe care trebuie să le beau exact la jumătatea drumului. Cu croissant.

Franța pentru mine era echipa în care juca tatăl meu. Eu pe el l-am cunoscut într-o echipă, îi știam pe toți și cu toți mă jucam. Când mi-au spus că adoratul meu tată a plecat în Franța, definitiv, credeam că Franța asta trebuie să fie o mare echipă. Aveam dreptate. Ion Marica este cetățeanul unei mari echipe care este țara asta.

De unde vine acest mic accent?

Anca Dobrin

O frumoasă zi de primăvară își face simțită prezenta încă de dimineață. Soarele și-a făcut loc printre nori, zâmbește grădinii mele pe care o săruta cu căldura razelor sale. Nu am foarte multă vreme să îl admir azi, îmi sorb grăbită cafeaua și mă pregătesc să plec pentru un congres în capitala Franței. Sunt în țara asta de câțiva ani, am șansa de a-mi profesa meseria de medic gastroenterolog și de a-mi perfecționa cunoștințele pe la diferite simpozioane și congrese.

Așa că mă grăbesc să prind un TGV, trenul acela care alunecă între destinații, cu ferestrele lui mari, cu tapițeria care înăbușă zgomotele și păstrează căldura, într-un cuvânt, condiții de drum optime. Ajung repede la Paris și, după o încrengătura de stații de metrou, trecând pe lângă o mulțime de oameni grăbiți, citind reclamele spectacolelor, teatrelor, admirând ținutele parizienelor, ajung la porte de Versailles.

Întotdeauna am fost impresionată de organizarea acestor manifestări, de ritmul în care se derulează programul, de multitudinea produselor firmelor farmaceutice. La început, abia venită din România, priveam cu admirație totul, apoi cu și mai mult interes știind că în spitalul francez unde lucram pot găsi de a doua zi orice produs, fără probleme de cost, pentru a putea trata oricând și pe oricine. Am păstrat acest gând în toți acești ani și nu îmi permit să uit primul pacient transplantat hepatic și care era un cerșetor, SDF cum spun ei.

Ei bine, azi trec mai repede în revistă toate standurile pentru că sunt mult mai familiarizată cu toate ofertele, așa că pauza de prânz vine repede. Este timpul de întâlnire cu colegi de pretutindeni, de revedere, de regăsire. Una din colegele mele parizience îmi șoptește:

— Nu vrei să mergi cu mine la coafor?

— Chiar așa zburlită sunt ?

— Nici vorba, draga mea, dar am un bon de reducere care expira zilele astea, putem profita.

Accept și ieșim pe bulevardul cel aglomerat strecurându-ne spre unul dintre centre de frumusețe din apropiere. Un telefon primit pe drum o face să își schimbe planul dar insistă să merg măcar eu. Iată-mă deci, pe scaunul confortabil al unui salon de coiffure din Paris. Spun ce mi-aș dori ca tunsoare, culoare